

Притча про хліб

Олег Паламарчук

Розказували наші дідусі та бабусі, що колись давно люди не працювали так тяжко, бо не було потреби — хліб ріс як трава, сам і сіявся. Вийди в степ і збирай собі досхочу, бо куди не кинеш оком — скрізь колосяться злаки. Ото був рай земний!

У родині Добромисла пекли щодня і запашні паляниці, і коржі з маком. Однак діти їли неохоче такі ласощі, особливо вередувала найменшенька Злата, пхенькала:

— Надокучив мені хліб! Що це за страва — вийшов за хату і назбирав. Хочу того, чого у нас нема.

— Слава Богу, не обділені ми харчами, дякуй долі і за це! — повчав доню батько.

— Не можу брати в руки хліба, бридкий він мені! — зарепетувала Злата.

І несподівано для всіх почала топтати ногами рум'яну, щойно випечену паляницю.

Небо враз затягнулося чорними хмарами, вдарив грім, сколихнув усе довкола. Небувала злива йшла сім днів. А коли нарешті виглянуло сонечко, люди побачили, що геть всеньке колосся побито, степи спорожніли. Замість хліба почав рости непоживний колючий бур'ян.

Родина Добромисла пухла з голоду, тепер уже й крихта хліба стала у них на вагу золота. Запізніле каяття Злати не могло порятувати сім'ю. Та, на щастя, збереглося кілька мірок зерна — ось і засіяли ним шмат поля.

Приходили на поклон до хлібної ниви і в сльотаві дні весни, і в літню спеку. До сьомого поту від світанку до сутінків працювала родина Добромисла, щоб виростити золоті колоски хліба.

Вижили.

Гірка робота, та солодкий хліб.